

Ens ha arribat

Ha nascut una estrella

Ara resulta que la vicepresidenta del govern espanyol s'està convertint en una estrella mediàtica. Les principals cade-

nes tenen dades que sembla que demostren que quan Soraya Sáenz de Santamaría és entrevistada les audiències

es doblen. A Telecinco, la taxa d'audiència va passar del 10 per cent al 20 per cent. És per raons del moment? Sem-

bla que quan s'entrevista d'altres membres del govern espanyol l'audiència no ho nota. Una nova estrella.

Ca montes

Vicent Partal

Catalunya i el dòlar

Em sembla ben significatiu el debat que estem tenint sobre si la república catalana seria o no membre de la Unió Europea. Com que encara vivim atemorits i amb ànima d'esclaus ens preocupa si ens deixaran ser-ne membres. Discussió que amb els dos peus a terra no té cap sentit ni ningú no planteja de debò a Brussel·les. Entre els alts funcionaris de la Unió no hi ha ningú que pose en dubte que Catalunya en seguirà sent membre després de la independència. Però, alerta, no ho fan perquè siguem bona gent o tinguem raó, sinó per pura conveniència. D'ells. La Unió Europea tem una Noruega al sud i això és el que som nosaltres. Tothom sap que alliberats de l'espoli seríem un dels països més dinàmics i pròspers d'Europa. Girem el debat doncs i deixem de menystenir-nos.

La Unió Europea té l'aspiració de sumar com més països millor. Per això va néixer i aquest és el seu objectiu. Per raons històriques, Noruega i Islàndia sempre n'han quedat fora i això ha estat sempre una pedra a la sabata de Brussel·les. Que aguantaven però

La UE aspira a sumar com més països millor

no per gust. I que aguanten molt malament ara quan l'economia va tan malament i resulta que Noruega va millor. El missatge terroritzant dels passadissos de Barleymont: la millor economia d'Europa és la que està fora de l'euro i la Unió. Que com és ben senzill d'entendre no és precisament una bona propaganda.

Imagineu, però, com tremolen a Brussel·les de pensar que en pocs anys a Noruega i Suïssa, països que encara poden presentar com una excepció curiosa, se'ls unís Catalunya i comencés a circular pel continent la hipòtesi contrastable que a fora s'està millor que a dins. No només això, sinó que encara els podríem atemorir més. Quedar fora de la Unió no vol dir quedar fora de l'euro –en definitiva, països com ara Andorra o Montenegro tenen l'euro com a moneda–. Però tampoc no vol dir que l'haguem de conservar. Imagineu-vos, doncs, que Catalunya adoptés el dòlar com a moneda, igual que ja han fet Panamà, Timor, l'Equador, Uruguai, el Líban, les Bahames, Nicaragua... Proveu a fer l'amenaça i ja veureu com corren...

Les cares de la notícia

MINISTRE D'HISENDA

Cristóbal Montoro

A veure si es posen d'acord

Esta bé això que ha dit el ministre d'Hisenda: el govern espanyol aposta per la "descentralització" de l'Estat. Una declaració interessant, tenint en compte que cada dia es parla més d'intervenció i d'*homes de negre*. I de ministres d'Educació que pensen a recuperar com més competències millor.

MINISTRE D'EDUCACIÓ

José Ignacio Wert

Mala imatge d'Espanya

El senyor Wert, tot i ser el ministre d'Educació, va molt malfixat. L'escola serveix per ensenyar i per instruir, i també per formar persones responsables. No per adoctrinar. Però ara ha de formar bons espanyols. És el missatge de Wert al món. El mosaic de la senyera perjudica la imatge d'Espanya i això no?

PRIMER MINISTRE D'ESCÒCIA

Alex Salmond

Democràcia consolidada

S'ha ensorrat el cel sobre el Regne Unit? Està a punt de patir un desastre econòmic? Escòcia serà expulsada de la Unió Europea i Anglaterra li farà la vida impossible tant com pugui? No. Els escocesos, i només ells, diran la tardor del 2014 si volen ser independents. Democràcia consolidada. Nord enllà.

DIRECTOR DEL BANC D'ESPANYA

José L. Malo de Molina

Fa temps que toquem os

El Banc d'Espanya fa estudis des del punt de vista de l'ortodòxia econòmica. Considera que per superar la crisi s'ha de fer una devaluació interna. Com que la moneda no depèn del Banc d'Espanya, això vol dir que s'han d'abaixar salaris. Però això vol dir més sacrificis socials.

Vuits i nous 'Victus'

Manuel Cuyàs

Dimarts vaig anar al pis on l'editorial La Campana té la seu per assistir a la presentació de *Victus*, la novel·la d'Albert Sánchez Piñol que situa l'acció en el setge de Barcelona del 1714 i uns anys abans. A la sortida, quan ja me n'anava i estava a punt de baixar les escales, jo i la Isabel Martí, que és l'editora, ens vam posar d'acord: que bé, que oportú, que un llibre així surti ara, després de la manifestació de l'Onze i de tot el procés cap a l'estat propi que ha fet engegar, i quina pena al mateix temps que una obra tan ambiciosa no pugui ser inclosa dintre de la literatura en català. Albert Sánchez Piñol ha escrit *Victus* en castellà. Per què?

"Per un acte irracional que, per definició, no té explicació. Vaig escriure en català les primeres cent pàgines –i tot escriptor sap que cent pàgines no són qualsevol cosa sinó que són moltes i demanen molt esforç–, i m'encallava, no avançava. Ho vaig provar en castellà i va sortir fluidament. Potser perquè he consultat molta informació de l'època, la majoria de la qual està escrita en castellà. *Victus*, un cop feta una labor d'edició i descartats alguns capítols i episodis perquè Sánchez Piñol s'emballa i necessita algú com la Isabel Martí per embridar-lo, ha acabat amb sis-centes pàgines.

Vaig començar a llegir el

ANTHONY GARNER

llibre a l'autobús que em tornava a la feina i una mica més i em passo de parada i haig de recular de tant com em va atrapar. I això que encara no havia ni insinuat tot el que promet: la guerra, el paper dels barcelonins obligant a la resistència els polítics i dirigents que l'havien rebutjada, l'actitud dubitativa i al final heroica de Rafael Casanova i la campanya gloriosa d'Antonio de Villarreal,

militar castellà en defensa de Catalunya. I enmig, explicant-ho tot des de la seva mirada científica i a la vegada desvergonyida, aquest Martí Zuviría, que aviat passarà a ser un dels grans herois de la novel·lística. L'arrencada té una gran força, al contrari de tantes novel·les catalanes, que, no se sap per què, no agafen volada fins a la pàgina cinquanta o cent. Llàstima, doncs, que no sigui en català. Em diu en Sánchez Piñol: "I el valor que suposa que un autor català escrigui en castellà no una història qualsevol sinó aquesta, quan tanta gent diu que la Catalunya independent prohibirà el castellà?" Bé, sí, però què volen que els digui.